

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 252/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Rastislavom Hanulayom, advokátom, Hradská 57, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Krajskej prokuratúry v Košiciach z 8. októbra 2024 v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Kv 46/24/8800 a postupu a uzneseniu Špecializovaného trestného súdu zo 16. decembra 2024 v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tp/12/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Kv 46/24/8800 a jej uznesením z 8. októbra 2024 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tp/12/2024 a jeho uznesením zo 16. decembra 2024 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“). Navrhuje druhostupňové rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu zrušiť a vrátiť mu jeho vec na nové konanie. Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v špecifikovanej výške a náhrady trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Špecializovaný trestný súd druhostupňovým rozhodnutím zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu krajskej prokuratúry, ktorým bola ako nedôvodná zamietnutá žiadosť sťažovateľa o zrušenie zaistenia špecifikovaných nehnuteľností (rodinný dom a pozemky), ktoré boli zaistené príkazom prokurátora niekdajšieho Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/3 Gv 24/23/1000-227 zo 17. októbra 2023 vydaného

podľa § 96a Trestného poriadku na zaistenie predmetných nehnuteľností vo vlastníctve sťažovateľa z dôvodu podozrenia, že tieto sú výnosom z trestnej činnosti, ktoré (nehnuteľnosti) boli prevedené na sťažovateľa darovaním.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že je druhostupňové rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu s prihliadnutím na argumentáciu, ktorú v sťažnosti podanej proti prvostupňovému rozhodnutiu krajskej prokuratúry predostrel, nedostatočne odôvodnené. Podľa jeho vyjadrenia totiž neobsahuje odpovede na jeho argumenty o doterajšej neprimeranej dĺžke zaistenia jeho nehnuteľností a tiež na argument týkajúci sa skutočnosti, že nie je v rámci dotknutého trestného stíhania obvinenou osobou.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyjadruje nespokojnosť aj s dĺžkou rozhodovania o jeho žiadosti o zrušenie zaistenia, keď podľa jeho vyjadrenia od podania žiadosti do doručenia druhostupňového rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu uplynula doba až deväťdesiatšedem dní. Vo svoj prospech dopĺňa argument, že osoby obvinené v rámci dotknutého trestného stíhania boli prepustené z väzby na slobodu.

5. Sťažovateľ, dôvodiac obdobnosťou situácií pri obmedzení vlastníckeho práva zaistením nehnuteľností a pri obmedzení osobnej slobody väzbou a poukazujúc na konkrétnu rozhodovaciu činnosť tak ústavného súdu (sp. zn. IV. ÚS 51/2019 a sp. zn. I. ÚS 122/2018), ako aj Ústavného súdu Českej republiky (sp. zn. I. ÚS 818/20 a sp. zn. II. ÚS 2048/14), namieta, že je zásah do jeho označených práv neproporcionálny. Zaistenie jeho nehnuteľností totiž podľa sťažovateľa ku dňu podania ústavnej sťažnosti dosahuje dĺžku až šesťnásť mesiacov. Zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o podanej žiadosti o zrušenie zaistenia došlo k neodôvodneným priet'ahom. Podľa mienky sťažovateľa je potrebné z hľadiska požiadavky primeranej dĺžky rozhodovania o žiadosti o zrušenie zaistenia aplikovať analogicky požiadavky pre väzobné rozhodovanie o žiadostiach o prepustenie z väzby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou argumentácie ústavnej sťažnosti je namietané porušenie všetkých označených práv sťažovateľa zaručených ústavou a listinou, založené na tvrdeniach o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o zrušenie zaistenia nehnuteľností a o priet'ahoch pri rozhodovaní o nej.

III.1. K porušeniu práv zaručených ústavou a listinou prvostupňovým rozhodnutím krajskej prokuratúry:

7. Pokiaľ ide o prvostupňové rozhodnutie krajskej prokuratúry, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane

týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán verejnej moci. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu krajskej prokuratúry disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť Špecializovaný trestný súd ako sťažnostný súd. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu krajskej prokuratúry. Existencia druhostupňového konania pred Špecializovaným trestným súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom rozhodnutí. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti prvostupňovému rozhodnutiu krajskej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako neprípustnú.

III.2. K porušeniu práv zaručených ústavou a listinou druhostupňovým rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu:

8. Pri preskúmaní rozhodnutí o použití dočasných majetkových zaistovacích inštitútov, v dôsledku ktorých je znemožnené alebo citeľne obmedzené dispozičné právo dotknutého subjektu, ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi stanovil požiadavky, ktoré sú na takéto rozhodnutie kladené z pohľadu ústavnoprávneho. Podľa týchto požiadaviek rozhodnutie musí mať v prvom rade zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, čo znamená, že vyvedené závery o naplnení podmienok uvedených v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku nemôžu byť v úplne zrejmom nesúlade so zistenými skutkovými okolnosťami, ktoré sú orgánom činným v trestnom konaní k dispozícii (pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 379/03 a IV. ÚS 577/2021). Ak sú tieto požiadavky dodržané a zásah štátu rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca, ústavný súd nepovažuje zabezpečenie majetku dotknutého subjektu za protiústavný zásah do jeho vlastníckych práv (pozri napr. sp. zn. I. ÚS 554/03, I. ÚS 369/03 a IV. ÚS 577/2021).

9. Ústavný súd po tom, čo sa podrobne oboznámil s odôvodnením oboch rozhodnutí, konštatuje, že nemožno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že by sa konajúce orgány verejnej moci vo svojich rozhodnutiach náležitým spôsobom nezaoberali vecne relevantnými argumentmi, ktoré sťažovateľ v rámci žiadosti o zrušenie zaistenia jeho nehnuteľností a v uplatnenej sťažnosti predostrel. Z obsahu oboch rozhodnutí jednoznačne vyplýva opak. Na tomto mieste pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového orgánu verejnej a druhostupňového orgánu verejnej moci nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, II. ÚS 198/2023), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok. Špecializovaný trestný súd sa stotožnil s prvostupňovým rozhodnutím krajskej prokuratúry, ktorá zreteľne reagovala na argumentáciu sťažovateľa namietajúceho, že od zaistenia nehnuteľnosti uplynulo viac ako osem mesiacov, a počas tejto doby došlo k prepusteniu všetkých obvinených v dotknutej trestnej veci z väzby na slobodu.

10. V prvostupňovom rozhodnutí krajská prokuratúra ozrejmla pôvod dotknutých nehnuteľností v kontexte potreby vysporiadania sa s otázkou splnenia jednej z podmienok na realizáciu zaistenia nehnuteľností, definovanej v § 96a ods. 1 Trestného poriadku. Tu pripomenula, že dôkazná situácia vedeného trestného konania nasvedčuje jasne podozreniu, že tieto nehnuteľnosti predstavujú výnos z trestnej činnosti. Krajská prokuratúra a tiež Špecializovaný trestný súd vo svojich rozhodnutiach objasnili, že špecifikovaná obvinená osoba je dôvodne podozrivá, že mala získať finančné prostriedky prediktívnou trestnou činnosťou spočívajúcou vo vylákaní týchto financií od množstva poškodených osôb (viac ako sto osôb) metódou tzv. pyramídovej hry, resp. Ponziho schémy, kde tieto finančné prostriedky mali byť následne premenené na uvedené nehnuteľnosti ich kúpou. Pri tejto transakcii ako kupujúci bol formálne deklarovaný otec špecifikovanej obvinenej osoby, avšak kúpa týchto nehnuteľností bola v skutočnosti realizovaná z finančných prostriedkov z peňažných účtov ovládaných touto špecifikovanou obvinenou osobou. Tieto nehnuteľnosti následne sťažovateľ získal tak, že mu ich otec špecifikovanej obvinenej osoby daroval. V druhostupňovom rozhodnutí Špecializovaného trestného súdu bolo tiež akcentované, že takáto premena prostriedkov získaných prediktívnou trestnou činnosťou na označené nehnuteľnosti vo formálnej dispozícii spriaznenej osoby vykazuje všetky znaky trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti, pre ktorú bolo špecifikovanej obvinenej osobe aj vznesené obvinenie. Krajská prokuratúra tak zdôraznila, že okolnosti vzťahujúce sa na následný prevod označených nehnuteľností predstavujúcich nepochybne výnos z prediktívnej trestnej činnosti, na aktuálneho vlastníka, teda sťažovateľa, opodstatňovali a aj v súčasnosti opodstatňujú ich zaistenie. Okolnosti, za ktorých boli označené zaistené nehnuteľnosti na sťažovateľa prevedené (darovanie), vylučujú podľa krajskej prokuratúry, že by zaistenie predstavovalo svojvoľný a neprimeraný zásah do práv sťažovateľa ako žiadateľa zrušenia zaistenia. Na tomto mieste krajská prokuratúra dôvodila, že konkrétne svedecké výpovede obsahujú informácie, z ktorých vyplýva, že sťažovateľ (žiadateľ) *«zháňal pre obvinených klientov/investorov, ktorí investovali do „podnikania“ obvinených aj prostredníctvom prevodov finančných prostriedkov na účty žiadateľa»*. Podľa krajskej prokuratúry tak tieto informácie odôvodňujú predpoklad, že sťažovateľ, ktorý bol zainteresovaný do aktivít obvinených z prediktívnej trestnej činnosti, mohol mať vedomosť o charaktere ich obchodných aktivít aj v čase prevodu dotknutých nehnuteľností.

11. Krajská prokuratúra k námietkam sťažovateľa o neprimeranej doterajšej dobe zaistenia a k jeho poukazom na potrebu aplikácie záverov špecifikovanej judikatúry Ústavného súdu Českej republiky na jeho vec odkázala na relevantný § 98a ods. 4 Trestného poriadku, ktorý (na rozdiel od českej právnej úpravy) reguluje prípustnú dĺžku doby zaistenia na nevyhnutný čas, v úhrne najviac päť rokov, kde pre prípad potreby zaist'ovania veci nad rámec tejto päťročnej lehoty upravuje Trestný poriadok mechanizmus obdobný väzobnému rozhodovaniu v prípade jeho ďalšieho predĺžovania. Konštatovala, že v sťažovateľovom prípade lehota určená zákonom prekročená nebola, takisto upozornila, že sťažovateľom prezentovaná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu Českej republiky nerieši situáciu obdobnú veci sťažovateľa, keďže rozhodnutie, na ktoré sťažovateľ odkazuje, sa týkalo zaistenia majetku počas takmer deväťročnej doby. Pre ilustráciu dodala, že doterajšia doba zaistenia dotknutých nehnuteľností dokonca neprekračuje ani celkovú lehotu väzby pripadajúcu v zmysle Trestného poriadku na prípravné konanie o zločinoch.

12. Ústavný súd napadnuté druhostupňové rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia krajskej prokuratúry vyhodnotil ako primerané tomu,

že ide o rozhodnutie o dočasnom zaist'ovacom opatrení a nemožno ho *prima facie* považovať ani za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Jeho odôvodnenie predstavuje dostatočný základ na jeho výrok, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu prokurátora krajskej prokuratúry. Napadnuté rozhodnutie má zákonný podklad, keďže predpoklad právnej normy obsiahnutej v § 96a ods. 1 Trestného poriadku sa na základe zistených skutočností javí ako naplnený (prevod nehnuteľnosti spôsobom odporujúcim zákonu – trestným činom „legalizácie príjmov z trestnej činnosti“ na spriaznenú osobu), vedie k naplneniu účelu aplikovaného zaist'ovacieho inštitútu (zabránenie odčerpania výnosu z trestnej činnosti, zabránenie vyňatia nehnuteľností z dosahu orgánov činných v trestnom konaní a súdu do doby, keď o nich bude možné rozhodnúť na základe vykonaného dokazovania), pričom ústavný súd neidentifikoval prejavy svojvôle v rozhodovaní Špecializovaného trestného súdu. Orgány verejnej moci v odôvodnení svojich rozhodnutí náležite a logicky ozrejmili dôvody, resp. dôkazný stav, ktorý zakladá podozrenie o tom, že sú dotknuté nehnuteľnosti výnosom z trestnej činnosti spáchanej špecifikovanou obvinenou osobou, ktorá mala finančné prostriedky, pri ktorých existuje dôvodné podozrenie, že sú získané trestnou činnosťou, transformovať na predmetné nehnuteľnosti, využijúc k tomu spriaznenú osobu (rodinného príslušníka), a kde tieto mali byť následne prevedené na ďalší spriaznený subjekt – sťažovateľa, ktorého väzby k špecifikovanej obvinenej osobe sú v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia krajskej prokuratúry náležite ozrejmené (otázka postavenia sťažovateľa, ktorý síce nie je obvinenou osobou, avšak figuruje v postavení spriaznenej osoby, na ktorú boli prevedené nehnuteľnosti predstavujúce výnos z trestnej činnosti). Rovnako sa orgány verejnej moci náležite vysporiadali aj s otázkou primeranosti dĺžky zaistenia dotknutých nehnuteľností v čase ich rozhodovania a v kontexte relevantných ustanovení Trestného poriadku, ktoré regulujú prípustnú dobu trvania zaistenia, vyvrátili opodstatnenosť tvrdení sťažovateľa. Ústavný súd uvádza, že nesúhlas sťažovateľa s prijatými závermi v tejto oblasti rozhodne neznamená, že sa príslušné orgány jeho námietkami nezaoberali a bez ďalšieho z tohto nemožno vyvodit' ani arbitrárnosť napadnutého druhostupňového rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu. V závere tiež dopĺňa, že je celkom irelevantný argument sťažovateľa, v ktorom naznačuje, že by prepustenie obvineným v dotknutej trestnej veci z väzby malo automaticky podmieňovať zrušenie zaistenia nehnuteľností v danom trestnom konaní. Oba zaist'ovacie inštitúty totiž plnia v trestnom konaní odlišný účel, a preto sú podmienky, ktorých splnenie je pre ukončenie realizácie toho-ktorého inštitútu potrebné, odlišné.

13. Ústavnú sťažnosť v označenej časti vzhľadom na prezentované čiastkové závery ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K porušeniu práv zaručených ústavou a listinou postupom krajskej prokuratúry a Špecializovaného trestného súdu:

14. Z faktických informácií, ktoré ústavný súd zistil z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, vyplýva, že o sťažovateľovej žiadosti o zrušenie zaistenia, ktorú podal 22. septembra 2024, rozhodla krajská prokuratúra 8. októbra 2024 a toto rozhodnutie doručila sťažovateľovi 16. októbra 2024, teda s odstupom dvadsaťštyri dní. O sťažnosti sťažovateľa, ktorú podal voči prvostupňovému rozhodnutiu krajskej prokuratúry 21. októbra 2024, Špecializovaný trestný súd rozhodol 16. decembra 2024 a druhostupňové rozhodnutie sťažovateľovi podľa jeho vyjadrenia doručil 27. decembra 2024. Druhostupňové rozhodovanie o tejto sťažnosti tak predstavovalo v súhrne

šesťdesiatšedem dní. Celkovo rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa trvalo spolu deväťdesiatjeden dní. Sťažovateľ sa dovoľáva potreby posudzovať z hľadiska požiadavky primeranosti doby konania rozhodovanie o jeho žiadosti o zrušenie zaistenia podľa kritérií, ktoré uplatňuje ústavný súd pri väzobných veciach. Pri väzbe v zmysle judikatúry ústavného súdu požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

15. Ústavný súd odkazuje na svoju predošlú rozhodovaciu činnosť, v ktorej upozornil, že nie je príliehavé prirovnávať rozhodovanie o zaistení majetku v trestnom konaní k rozhodnutiu o väzbe obvineného, keďže väzba obvineného patrí medzi najzávažnejšie zásahy do základných práv a slobôd (pozbavenie osobnej slobody), a teda s ňou zákonodarca spája veľmi prísne zákonné podmienky, ktorých splnenie sa na jej uvalenie vyžaduje, kde zaistenie majetku v trestnom konaní síce obmedzuje vlastníka v nakladaní s jeho majetkom, nemá však vplyv na výkon ostatných oprávnení tvoriacich obsah vlastníckeho práva, inými slovami, nepredstavuje úplné pozbavenie vlastníctva. Celkovo však podľa názoru ústavného súdu nemožno stotožňovať charakter následkov obmedzenia vlastníckeho práva s následkami pozbavenie osobnej slobody (pozri obdobne sp. zn. II. ÚS 534/2021). Preto nemožno do detailov preberať kritériá uplatňované ústavným súdom pri posudzovaní väzobného rozhodovania pre posudzovanie konformnosti rozhodovania o zaistení majetku v trestnom konaní.

16. Celkovú dobu rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o zrušenie zaistenia, aj keď pri ňom došlo k narušeniu plynulosti konania (v dôsledku námietky Špecializovaného trestného súdu o absencii právomoci, a táto situácia bola napokon vyriešená prostredníctvom zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), ústavný súd nepovažuje za extrémne dlhú, a teda nezlučiteľnú s obsahom sťažovateľom namietaných práv. Ústavnú sťažnosť v označenej časti tak vzhľadom na prezentovaný záver odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu